

CU MUNȚI

— *Ca s-o fac din sîrmă de plumb cred că-mi trebuie cel puțin aprobarea ministrului industriei. Cu chestii de alea ca la frizerii, vara, nu merge? Dăm o vopsea pe ele și juri că-s plumb.*

— *În intenția mea, cortina cade cu o forță și un zgomot sec...*

— *Zgomote îți faci din culise cîte vrei. Îți aranjez eu să se audă ca un avion prăbușit pe o magazie cu fier vechi. Să vezi!*

— *Nu te descuraja. Ești tînăr, debutant, nu știi încă să folosești materialele. N-ai practica vieții. Aici te întinzi cît îți plăpuma.*

— *Iar despre muzică, nici o grijă. L-am trimis pe omul meu să aleagă la Radio.*

— *La Radio?*

— *Da, la Radio. E studio regional, dar să știi că-i bine aprovizionat, de cîte ori facem reuniune la teatru, de unde crezi că luăm benzi de magnetefon?*

* * *

— *...Lasă, dom'le, nu mă învăța dumneata pe mine, că eu mănînc aici piine cu electrică de doișpe ani.*

— *Uă rog, fulgerul trebuie să fie orbitor și trăsnetul aproape simultan.*

— *Ca să fie orbitor trebuie bec. Noi n-avem voie să cumpărăm decît pînă la 100 de vați. Pun patru, poștim, cinci becuri odată. E bine?*

— *Și ceri mata niște siguranțe de la magazin, că mie nu-mi mai dă. Cică le vînd. Auzi? După ce că-s sîcute din naiba știe ce, parcă-s din caș de oaie de se sparg cîte două pe zi, cică le vînd!*

— *Altceva? Mai aveți vreo comandă?*

— *Trăsnetul.*

— *Fleac. Vorbii cu Costache, că el face de astea la moment... Costache!... Bă, Costache, n-auzi?*

— *Hău!*

— *Faci tu un trăsnet frumos lu' tovarășu'? Cică are nevoie, cînd aprind eu becurile, să bubuie.*

— *Se face. Numai să-mi scrii pe un bilet cînd să-l slobod. Că de aici, de sus, de unde azvîrl eu ștanga, pînă jos, trece oareșcare timp.*

— *Ce ștangă?*

— *Auzi, mă? Cică ce ștangă — te întrebă dumnealui. Ia explică-i tu mai lămurit.*

— *Alo! M-auziți, tovarășu'? La noi s-a mai făcut trăsnet și a ieșit clasa una. Pun jos o tigare și arunc de sus ștanga la țanc. Te surzește, nu alta.*

— *Dar trăsnetul trebuie să se vadă, să ajungă în virful muntelui și să se înfigă acolo ca un avertisment.*

— *Asta-i altceva... Să împrumutăm de la Estradă un trăsnet, că ei au unul licitor, așa, știți, în zig-zag și învelit în hîrtie de aia de la șocolată. Dacă-l aduceți, eu unul vă servesc, că nu-i mare lucru. Cu o mină las ștanga și cu cealaltă arunc trăsnetul drept în capul lui tovarășu' Ilie. Ori, unde vreți să-l ating? În umăr? Între omoplați?... Că eu arunc la fix.*

* * *

— *Se poate. Croim o haină largă, așa, ca un combinezon. Dar să știți că n-avem decît sac. De croit ne pricepem, dar sacul n-o să filșie cum vreți dumneavoastră.*

— Ar trebui o togă: o togă din ceva care să sugereze borangicul.
— Nu, borangic n-avem. Să încercăm și cu sacul. Îl udăm și nu-l mai călcăm și atunci el se înfoaie, știți? Rugați-l dumneavoastră pe tovarășul contabil-șef să vă împrumute ventilatorul acela mare, A.E.G., pe care-l ține dumnealui în birou. Și să încercăm. Nea Ilie să se urce încet și ventilatorul să-l bată din spate. Și atunci înseamnă că rochia asta pe care i-o facem o să se ridice spre față. Nu? Uă convine? Eu, dacă vreți, pot să-i pun și un cordon lat de satin care o să fluture și mai tare. Că mi-a rămas o bucată de satin.

— Nu...

— Cum doriți.

* * *

— Asta-i tot ce-am găsit: „Ramona”, uvertura la „Coșofana hoată”, Ioana Radu... Mîine pot să ne împrumute și ceva simfonic, dar numai pentru cîteva ore. Mă rog, asta n-ar fi problemă, că împrîmăm pe magnetofonul nostru și le-o dăm înapoi. Totul însă e să fie scurt, ca hîrbul ăsta al nostru, după cîteva minute, se aprinde și face ca ploaia.

— Dar eu am nevoie de Simfonia Destinului! Astea sînt total inutile.

— Dom'le, Destinul nu-l au. Eu am cerut, că mi-a spus dom' director clar, dar ei n-au. Or, ca să intervenim acuma la București... Poate să mă interesez eu la Coroșcaru, știu că ține acasă și picup... Sau la doctorul Hurdubău. Da, da... Hurdubău are discuri bune, nevastă-sa a fost gestionară vreo doi ani cu plăcile la „Foto-Sport-Muzică” și e femeie stringătoare, după cite-o știu. Uă aduc eu mîine ceva potrivit.

* * *

— Tovarășe director, puteți să mă sancționați, să-mi dați transferul, dar eu în asemenea condiții nu joc.

— Ce-i, nea Ilie, cine te-a supărat?

— Eu aici îmi risc viața.

— Păi acum te-ai trezit? La vizionare? Și de ce nu ești îmbrăcat pentru scenă?... Electrica!... Ia dați, mă, puțină lumină în sală.

— Cum nu sînt îmbrăcat?

— Doar n-o să apari cu halatul ăsta de femeie de serviciu...

— Ba apar. Așa-i costumul meu.

— Și ce-i cu cîrpele alea care-ți atîrnă de fund?

— Astea-s ca să fluture.

— De ce să fluture? Ce-i, fraților, prostia asta?

— Nu-i nici o prostie. Să dea drumul la ventilator și-o să vedeți.

— Ghiță!... Ghi-ță!

— Hău!

— Dă drumul nițel la ventilator.

— Păi n-are cordon pînă acolo. I l-am pus sub scară. Alîta merge.

— Atunci cum o să filfîie veșmintul cînd ajung sus, de mă văd?

— Nu știu. N-are cum să filfîie decît jos. Dacă vă urcați pe scară, s-a dus. Eu zic să rămîneți jos.

— Bine, mersi, puinule... Vedeți, tovarășe director? Asta-i.

— Tot n-am înțeles de ce-ți riști viața, dragă.

— Spuneți și dumneavoastră să tragă cortina. Că eu tac. Mă abțin.

— Ia trageți cortina, fraților... Încet mă, ho!... Ce dracu' ați răsturnat acolo?.. Costache!

— Hău!

— Ce se întîmplă?

— Nimica, tovarășe director. Cînd umblă cortina asta cu franjuri, s-a zis că să facem un zgomot turbat.

— Ați înnebunit!

— Nu, să trăiți. Bat cu maiul într-un butoi gol.

— Bine, lasă... Asta-i muntele, nea Ilie?

— Dumneavoastră 'ceți că-i munte?

— Ei, o fi stilizat și el, deh.

— Poate. Dar dacă eu pun piciorul pe dînsul, vă dați seama ce se întîmplă?

— Era vorba că te urci pe scara de fir.

— Păi de la scară la munte sînt patru metri distanță. Și ar urma să apar în nori.

— Ei, dați-o naibii, că-mi ies acuz din peșeni. Împingeți muntele spre fundul scenei, și gata. Ce atîta filozofie?

— Tovarășu' director!
— Ce-i, mă Costache?
— Mă auziți?
— Da. Ce e?
— Dacă se împinge muntele mai încoace, eu nu-l mai pot trăsni pe nea Ilie.
— Cum?
— Înseamnă că arunc trăsnetul în fața muntelui și nea Ilie rămîne dincoace, nevătămat.

— Auziți, tovarășe director? Auziți? Asta vor dumnealor: să-mi arunce după ceafă porcăria aia cu care apare coana Serafina ca Junonă în Să rîdem, să dansăm, ca zeii să ne distrăm. La Estradă. Păi se poate? La anii mei?

— În regulă. Il rugăm pe tovarășul Ciceu să renunțe la trăsnet. Dați-i bătaie!
Trageți cortina și începeți.

— Tovarășu' director!

— Altul... Tu ce mai vrei? Care ești?

— Ghiță, electricianul... Atunci nici să nu mai fulger?

— Ce părere ai, tovarășe Ciceu?

— Eu nu mai am nici o părere.

— Aha. Te-ai supărat... Ghiță!

— Hău!

— Ia fulgeră o dată, să vedem cum iese.

— Indată.

— ...

— ...

— Hai, mă, fiți serioși, ce-i aici?

— Atîta se poate, tovarășe director. Dacă aveam o oglindă și un Petromax, îl scoTEAM mai ceva, dar așa...

— De unde să-ți iau Petromax? Scoate fulgerul... Începeți odată comedia, că altfel plec!... Poștim, tovarășe Ciceu. Dă ordin să tragă cortina.

— Sst! Liniște!... Gong.

— ...

— ...

— „Din vîgăuna vremii, din jalea grea a firii / Purces-am către soare...”

— Oprîți! Ia oprîți, mă. Stai nițel, nea Ilie, nu te supăra... Uasiliu! Uasiliu, ieși la arlechin.

— Poștiți, tovarășe director.

— Ce ai dumneata pe bandă, acolo? Ai înregistrat descărcarea pietrișului, ori ce?

— Nu, nimica, tovarășe director, e din Carmen, cîntecul toreadorului după o placă mai veche de la doctorul Hurdubău, dar placa nu-i de vină, săraca, pocnește mizeria asta a noastră, știți doar că are o lampă slabă și-i deșurubat potențiometrul, că-l țiu eu cu degetul. Nu v-am spus cum ni l-a adus de la cooperativă? Praf era, însă l-am legat noi, aici, cu liță și cînd se încălzește puțin, atunci...

* * *

— Alo! Da... Eu, directorul teatrului... Premiera?... Frate, o mai amînăm nițel, nu-i gata. Am avut azi vizionare și n-a prea plăcut consiliului artistic... Evident, omul e tînăr, debutant, nu putem avea pretenții... Altfel e talentat, desigur, dar nu știi și dumneata? Doar ești cronicar, nu de ieri, de alaltăieri. Una e ce înveți la Institut și alta e cînd te izbești de realitate. Eu am propus de mult să-i lase întii în teatru doi-trei ani, să între puțin în culise și pe urmă să dea examen de admitere. Asta nu-i o profesie s-o înveți din cărți... Nu zic, poate că nici noi nu i-am dat chiar tot concursul... Uezi că sînt sincer cu dumneata. Dar și omul trebuie să cunoască ce se poate și ce nu se poate... Eu am discutat mult cu el... Acuma mai face cîteva retușuri și cred că în două... hai să zic maximum trei săptămîni, te invităm la premieră... Alîta mîndrie avem, că o să-l lunsăm noi. Eu cred în el, să știi!... Cum zici?... Că rămîne să creadă și el în noi... Deh!

p. conf.

Și fiindcă n-avem personal suficient, v-am mai adus pe unul
cu jumătate de normă.

Desen de Neagu Rădulescu

www.cimec.ro